

— Не в мене!

— А де вона?

— Та не знаю!

Інна мовчить.

Коханнячко спирається на гіпс на лівій руці — до ліктя, нічого страшного, але все одно неприємно. Гіпс майже повністю помальовано маленькими кольоровими змійками, і Коханнячко раптом відчуває, що ці змійки стискають руку. Думає, що Інна по той бік дверей і, мабуть, за мить їх відчинить. Пальці в неї тонкі та довгі, теж схожі на змій, і завжди здається, що вони самі обвивають те, до чого Інна торкається.

І слух у неї, як у кажанихи. Вона, певно, тепер схиляє голову, щоб краще розчути, що відбувається у кімнаті. І очі зловісні: світло-карі, з темними цятками, які — чесне слово — рухаються. Коли батько їх познайомив, очі Коханнячко помітила першими. Ще до того, як подумала, що ніколи не бачила людей з таким несиметричним обличчям. Одна брова вигинається дугою, а інша геть рівнесенька. Права частина верхньої губи тоненька, сувора, а ліва — дразливо високо піднята вгору. Одне око маленьке і ніби завжди примружене, стежить за всіма, з ким говорить Інна. А іншим, більшим, вона з цікавістю дивиться на світ. Словом, таке обличчя, ніби його склеїли з двох різних. А замість очей кинули два кубики. Дайси, як кидають, коли грають у ДнД, щоб знати, чи влучиш, чи врятуєшся, чи переконаєш — та на все їх кидають.

Інна теж так робить. Дивиться — і цих її цяточок в очах стає то більше, то менше. Іноді випадають дві одиниці, й коли Коханнячко побачила їх в очах Інни вперше, то вже знала, що станеться щось погане. І справді, через кілька днів вона впала на рівному місці та зламала руку просто перед початком школи.

А що тепер? Тепер Коханнячко зачайлась і намагається не рухатись, бо з гіпсом вона не така зграбна, як завжди, і її буде чутно. Що там випало сьогодні в очах Інни, вона не знає, але двері так і не відчиняються. Вона просто каже:

— Як сховалась, то винесеш її потім за двері.

— Ага, — каже Коханнячко.

— Ти ж уже спати?

— Ага, — тепер уже невдоволеніше. Лише бабодідо стежили за тим, коли вона лягає. Ані мама, ні батько не думали, що це важливо. То яке до цього діла взагалі чужій людині?

— Але коли винесеш, то двері зачини.

— Ага.

Третє її «ага» звучить роздратовано, і Коханнячко навіть не збирається приховувати цього. Інна принесла із собою котиську, фарби, мольберт, запах скипидару, старі картини, які тепер часом опиняються у них вдома — а ще цілу купу правил. Жодне з них Коханнячку не подобається, але ось це найтупіше: вона має зачиняти двері на ніч, і Панну їй у себе залишати не можна. За жодних обставин, хай як уже котиська

хоче ночувати з Коханнечком, хай як солодко моститься на ліжку вечорами.

Це правило Інна виголосила у перший вечір. Тоді ще ніхто не знав, що Панна відганяє жахи та допомагає батьку краще спати. Він сам казав: іноді прокинеться вночі — а котиська у його ногах тихо мурчить, відганяє всі спогади про війну. Війна, здається, і не сниться йому більше. А може, батько просто перестав розповідати про сни. Він тепер взагалі розповідає менше.

Тож річ не в тому, що Інна хотіла йому допомогти й не «розтринькувати» котиську на інших. Ні, вона просто хотіла дошкулити Коханнечку.

Та й не про Панну навіть йдеться. І не про двері — хіба Коханнечку важливі ті двері? Ну добре, насправді таки важливі. Батько допізна не вимикає світло у коридорі, а іноді сидить майже до ранку під настільною лампою у сусідній кімнаті. Коханнечко раніше залишала двері ледь прочиненими, і тоненька смужка світла — жовта від люстри або біла від лампи — падала у темряву, під якою ховалась підлога. Коханнечко завжди уявляла, що ця смужечка — як мотузка, що прив'язує її до реальності. Інакше її віднесло б далеко-далеко в сон, так, що й не прокинешся одразу.

Але як таке пояснити Інні? Коханнечко вже доросла, тринадцять — хіба жарти? Сперечатися через смужечку світла майже так само тупо, як вигадувати таке правило, тому вона сперечатись не стала — матиме

здорові нерви. Але Панну ось — не минуло й місяця — контрабандою притягнула до себе.

Як, мабуть, приємно спати з кішкою. Котиська величезна, пухнаста, з густим хутром. Здається, якщо вичесати її добре, з хутра можна зібрати ще одну кішку. Може, якщо притулитися до неї надто сильно, то провалишся в якийсь потаємний світ котисьок? Ото була б штука!

Втекти туди просто зараз неможливо, бо Коханнечко саме лежить під ліжком і думає, що, мабуть, мити під ним підлогу треба все ж краще. Живіт дряпають якісь крихти — від печива або чипсів, певно. Під правим ліктем якась засохла липка пляма. Бридко, але що ж поробиш. Тому Коханнечко просто чекає і дивиться на Панну. Панна «вмикає» очі так, що вони починають горіти. Обидві мовчать, але потім нарешті чуються кроки Інни. Вийшло, повірила!

Коханнечко незграбно вибирається з-під ліжка. Заважає гіпс, та й, якщо чесно, вся вона собі заважає. Минулої весни вона раптом почала рости. Вимахала ніби за тиждень. Просто одного разу прийшла на фізру, стала на своє звичне друге з кінця місце й зауважила, що вона тепер найвища з-поміж дівчат. Та й з-поміж хлопців також. Це ще пощастило, що восени все вже трохи вирівнялось, і тепер вона у шерензі четверта з початку. Але зросту в ній все одно забагато, а до всього ще й довгі руки та ноги, і все працює якось не так, як раніше. Ну бо раніше Коханнечко могла

ходити по канату, вигинатися та крутитися, як їй хочеться, а тепер тільки плутається у власних рухах. Ніби вона вся та сама — ті ж темно-карі, майже чорні очі, те саме темне волосся до плечей, ну, може, лише трохи вигоріло за літо, та ж ямка на підборідді, той самий шрам на правому плечі. Але водночас і якась інша. І ця інша Коханнючку не подобається.

Ще й веснянки, яких раніше майже не видно було, під літнім сонцем перетворились на густе ластовиння.

І гіпс цей тупий теж.

Зуби вона сьогодні не чиститиме. Для цього треба знову вийти з кімнати, а там Інна, а тут котиська. Раз в житті можна і не почистити, подумаєш. Коли вона жила з мамою, то часто не чистила зуби, і нічого страшного не сталося. Вірніше, сталося, але не через зуби, а через те, що водій фури заснув за кермом на Одеській трасі, а вони з мамою у своєму бусику їхали занадто близько. Мама вивернула кермо бусика, вони з'їхали з дороги, і цього вистачило, щоб Коханнючку не зачепило, але мама...

Світло люстри відбивається від шибки. Віддзеркалення розмите, і одна лампочка не горить, тому у склі відбиваються тільки дві інші. Це нагадує фари. Ніби хтось знову несеться на них. Коханнючко вимикає світло і лягає. За кілька хвилин вона відчуває, як Панна вмощується їй на ноги.

Якийсь час Коханнючку думає про несправедливість життя. А ще — про те, що їй тринадцять. А коли

їй буде чотирнадцять, то вийде, що вона прожила без мами рівно стільки ж, скільки з нею. А далі відстань між ними ставатиме все більшою, більшою. Що тоді з нею буде? Коханнючко думає, що все, що в ній є — від мами. Якщо мама віддаляється, то як тоді...

Панна починає муркати, і це працює. Коханнючко засинає.

...і прокидається. Її раптом ніби вирвало зі сну в реальність — але в якусь неправильну. Тут усе ще світять фари, але не з вікна, а згори. І все якесь не таке.

Наче знайоме, але не те.

Це її кімната: ось вікно, ось шпалери, які вона не навидить, але міняти їх не можна, бо квартира орендована. Добре, шпалер не видно, бо темно, але вона знає, що вони ті самі. Ось її ліжка, її подушка. Запах такий, як і завжди. За останній рік Коханнючку навіть почало здаватися, що таким тепер буде запах дому.

Але все неправильне. Стеля надто високо. Ліжка надто велике. Все не те, чуже, вороже.

І фари. Не ті, які вбили її маму — ті сліпили очі, ті були такі яскраві, ніби дві шаблі зі світла, які розсікають все, чого торкаються. А ці просто є, світяться. Два повні місяці, які чомусь опинилися в цій неправильній версії кімнати. Ось вони трохи вище, трохи нижче, ось згасають на мить.

Ось запалюються знову.

Цього разу дуже — аж надто — близько.

Коханнячко не дихає, але все одно чує, як від місяців хижко тхне рибою та котячим кормом. Не хоче бачити, але не може змусити себе заплющити очі, а тому бачить, як у темряві тьмяно та волого блищать довжелезні ікла котиськи.

Котиська сидить тихо. Вона спершу дивиться, потім торкається лапою. Лапа справді величезна, така, що Коханнячко ледь не падає. Потім котиська відстрибує назад. Вона велетенська, щоправда, у темряві годі розгледіти розміри.. Можливо, вона займає всю кімнату. Може, вся темрява уночі — це котиська, що вийшла на полювання.

Тому Коханнячко і не тікає. Куди втечеш від темряви? А ще вона просто не може поворухнутися. Це як нічний параліч, коли прокидаєшся, але все одно маєш додивлятися шматки кошмару наяву. Тільки це ще гірше, бо Коханнячко надто добре розуміє, що не спить.

Котиська повністю розчиняється, і очі-фари більше не видають її, але з краю ліжка скоро чується зловісний клекіт. Такий дивний звук, ніби хтось швидко говорить: «К-К-К-К-К-К!». Решта звуків і не потрібна. Коханнячко все одно знає, що це перша літера її імені: бойовий клич, з яким котиська накинетися на неї, тому що вона заснула, тому що прокинулась, тому що дозволила їй залишитися в кімнаті, хоча Інна... Виходить, Інна знає правду про свою кішку? Чому ж вона...

Додумати Коханнячко не встигає, тому що раптом всередині неї якийсь внутрішній голос, — він звучить геть як голос мами, — кричить:

— Зараз!

Вона знає, що має хоча б щось зробити, але не робить нічого. Паралізована страхом, дивиться уперед. А наступної миті котиська стрибає. Пазури виблискують у польоті, зуби шматують повітря так, як шматуватимуть Коханнячка. У вухах бухає кров, а здається, що то двигтять усе в кімнаті, і зіниці зі страху розширюються так, що Коханнячко бачить ясно, ніби хтось увімкнув світло.

Котиська завмирає у повітрі. Велетенська рука зі світлими волосинками, яка тримає її, тягнеться угору та закінчується Інною. Теж велетенською, неправильною, іншою.

Горить світло, і двері відчинені.

— Ніколи більше так не роби, — каже велетенська Інна і стискає губи у тоненьку смужку. В очах знову стрибають ті її страшні цятки — хоча тепер вони великі, як металеві гривні.

Голос Інни гримить так, що слова ледве можна розібрати. Ніздрі — як дві чорні печери, які стають то більшими, то меншими.

Інна ще страшніша за котиську. Така страшна, що навіть внутрішній голос Коханнячка мовчить. Бо що тут скажеш?

Ні, справді, що?

Коханнячко не знає, та все одно намагається, хоча одразу розуміє, що не може говорити. Тільки пищати щось незрозуміле. Котиська рветься з рук Інни, але та тримає міцно, впевнено. Так само впевнено вона вимикає світло. Йде.

Двері грюкають, грюкіт цей луною котиться по кімнаті — надто довго, надто голосно. Коханнячко лишається сама. «Треба написати Мар'яні», — думає вона. Але смартфон далеко, і вона досі не може поворухнутися. Хіба пищить щось, поки темрява приховує цей неправильний світ.

Десь під ранок Коханнячко засинає.

Прокидається вона якось одразу і спершу довго лежить, дивиться у стелю. Чомусь болять руки, ніби уві сні вона чи то відтискалась, чи то підтягувалась, чи все одразу. Навіть потягуватися неприємно, але Коханнячко потягується все одно.

Вона завжди прокидається до будильника і завжди одразу вимикає його на смарті, але тепер тільки здивовано насуплюється: на екрані — сповіщення на сповіщенні. І всі від Мар'яни. Два голосових, потім вісімнадцять текстових. Певно, зрозуміла, що уночі Коханнячко не стане надягати навушники та слухати. З другої до четвертої Мара ще намагалася зв'язатися, а потім, мабуть, пішла спати.

Коханнячко не встигає доскролити до першого повідомлення — приходять нове і переносить її у кінець:

«знайди мене в школі
я маю ВСЕ знати»

I — негайно — ще одне:

«Ти ж там жива
?
???»

Коханнячко пише:

«Ага», —

— і згадує.

Ніч, котиська, велетенська Інна — ось що було вночі. Вона вже майже забула, як це і буває зі снами. Але...

Коханнячко нарешті доскролює. Так ось звідки Мар'яна знала — вона сама написала їй про це.

«ІІ КІШКА ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ!!!!!!
ВОНА ХОТІЛА МЕНЕ ЗЖЕРТИ
ТИ ТАМ
ТИ ВЖЕ НЕ СПИШ?
МАРА!
можна до вас втекти
?
я не засну більше
все одно»